

Beszámoló

2015. Erasmus+ München

2015. február 5-26-ig az Erasmus+ jóvoltából alkalmunk nyílt München csodálatos városában tölteni egy cserediák programot. Ez idő alatt megismertük a várost, az iskolákat, az esetleges jövőbeli lehetőségeket és rengeteg kedves embert nem mellesleg pedig részt vehettünk személyesen és saját tárgyaink kiállításával a világhíres INHORENTA Nemzetközi Ékszer- és Óra Kiállításon.

Az első napon mikor utazásunk kezdetét vette még csak a tájban tudtunk gyönyörködni, a hosszú vonatút alatt szellemileg és fizikailag is rákészültünk a következő három hétre. Érzékésünk a fotós iskola diákjai és igazgatóhelyettese várta, aki mellesleg később nagy segítség is volt számunkra. Miután átszenvedtünk utazótászkáinkat a városon és elfoglaltuk a kedves kis szállást, újdonsült kuckónk berendezése után a fogadó diákok üdvözlő vacsorára vittek minket. Ez idő alatt megismerkedtünk velük és a szálláshoz közeli hasznos pontokkal – éttermekkel, boltokkal, tömegközlekedési eszközökkel. Másnap az iskolákat térképeztük fel: a fotósoknál nem csak a fényképezéssel foglalkozó osztályok vannak, hanem kiadványszerkesztő, nyomdász és könyvkötő is. Hagyományos és gépiesített technológiával dolgoznak, a kézi elkészítéstől kezdve a gépekig szinte minden technikát alkalmaznak, tantermeikben pedig a legkorszerűbb felszerelések találhatóak meg. Az ötvös iskolában körül öleli az embert a művészet, a fafaragók, szobrászok és ötvösök hármasa teszi elképesztővé a helyet: az udvart és a folyosókat is a tanulók munkái díszítik, a legaktuálisabb kiállítási és vizsgatárgyak pedig külön termekben vannak közszemlére téve zárt szekrények helyett. Végigsétálván az iskolán betekintést nyerhettünk a különböző szakok munkavégzésének folyamataiba: a tanárok és diákok nagyon kedvesen mutogatták, hogy működnek a különböző ismeretlen eszközök és milyen alkotások készülnek éppen. Majd elérkezvén a célunkhoz, betoppantunk az ötvös műhelybe is.

Végigvezetvén minket a műhelyeken nem győztünk pislogni: a felszereltség és hely maximális volt, az eszközökből volt annyi, hogy ha véletlenül épp hat diáknak kellett volna ugyanaz, akkor is mindegyiknek jutott volna egy időben, minden technikának megfelelően elegendő anyag és kellék volt adott. A diákok alap és Master szakon tanultak teljesen külön részen. Volt egy terem ahol a saját asztalaiknál dolgoztak és ezen kívül több kisebb: egy külön kovácsolós, egy finom tűzománc és lézer és egy olvasztó-égető terem. Ezen kívül mivel a diákok duális képzésben tanulnak, ami azt jelenti, hogy a gyakorlati idejüket velünk ellentétben nem a műhelyben, hanem egy cég alkalmazásában töltik, csak bizonyos napokon jelentek meg az iskolai műhelyekben és természetesen az elméleti órákon. Így a későbbiekben nem túl gyakran találkoztunk velünk, tekintve, de abban a kevés időben amikor mégis egy légtérben tartózkodtunk a diákok nagyon kedvesek és érdeklődők voltak. Egy alkalommal például meghívtak minket az általuk a konyhájukban főzött ebédre, amit mi az iskolában töltött utolsó napunkon gulyás leves elkészítésével viszonztunk.

Az iskolák megtekintése után a város következett: lévén a hétvégéink szabadok voltak és nem volt kötött programunk, saját magunknak szerveztünk városnézéseket. A legnépszerűbb helyek után (Marianplatz, Angolkert, Múzeum negyed) már a saját utainkat jártuk; hol csoportosan, hol pedig egymagunk vagy párban. Nagyon érdekes volt látni a helyi piacot, bolhapiacot, megkóstolni a specialitásokat és nézni, hallgatni, beszélgetni az idegen emberekkel. Hétfőtől pedig belecsaptunk a lecsóba.

A tanítás náluk negyed kilenckor kezdődött és négy-öt óra között ért véget, de nekünk ha kértük adtak még egy kis plusz időt, amit igényeink szerint ki is használtunk. Az alapszakosok műhelyében helyeztek el minket és két tanár volt segítségünkre: Doris és Bernhardt. Elláttak minket eszközökkel, hasznos szakmai és városnézési tanácsokkal. Az ő segítségükkel tettünk rendet az általános káoszon ami a program elején uralkodott. Az otthon kidolgozott terveink alapján egy gyors megbeszélés után gőzerővel álltunk neki tárgyainknak, hogy az adott rövid idő alatt elkészüljenek. Miután az iskolában végeztünk, villámbevásárlások és az emeleten vagy egymás szobáiban tartott közös vacsorák után már fekdüdtünk is le aludni, hogy másnap újult erővel folytathassunk a munkát. Az utolsó munkanapunkon a közös ebéd után Doris múzeumba vitt minket, ahol bepillantást nyerhettünk az oktatásba: a látogatásunk célja nem csak a festmények szemrevételezése volt, hanem egy-egy lap és ceruza kiosztása után fel kellett kutatnunk és levázolnunk a képeken szereplő ötvös tárgyakat, ékszereket. Ez is egy módja volt az ihlet-szerzésnek. A hétvégét már a fesztiválzással töltöttük, ugyanis a farsang idejére érkeztünk ki Münchenbe, így alkalmunk nyílt meg szemlélni ahogy a helyiek kieresztik a gőzt: az embereknek a kilencven százaléka jelmezt húzott és konfettit dobált, elképesztő látvány volt. Belefutottunk egy tüntetésbe is, ami a közlegő atomháborútól való félelemről és pacifista érdeklődésekről szólt – meglepő módon még ezt is kulturáltan és igényesen tették-, később pedig egy egész felvonulást szerveztek tüntetésből- ez alkalommal más volt a téma, ám a komolyságot nem erőszakkal hanem hanggal és humorral demonstrálták. Nem is igazán felháborító, inkább elképesztő és megnyugtató volt a látvány. Miután kijelvtük mi is a finom müncheni fánkokat és a lehető legtöbb múzeumot és helyi látványosságot meglátogattuk, megérkezett Richárd tanár úr is. Egy közös vacsora mellett elmeséltük neki az addig eltöltött napjaink eseményeit és a tárgyaink elkészültét, elkezdtünk felkészülni az utunk másik legfőbb céljára, az INHORGENTÁRA. A biztosított vitrinek és paravánok felöltöztetése (lekárpitozása) után behelyeztük az iskolát képviselő tárgyakat és az általunk a müncheni iskolában készített darabokat. A kiállítás ideje alatt felváltva "örködtünk" a standnál: kedvesen beszélgettünk az érdeklődőkkel a tárgyainkról, akik az iskolánkról és oktatásunkról is kérdezték, cserediák programokat és kiállítási lehetőségeket ajánlottak. Amikor épp nem a standunknál voltunk akkor a kiállítás többi termét fedeztük fel. A hat csarnok a világ minden tájáról érkező kiállítók és árusító cégek pavilonjaival volt megtöltve – kategóriák szerint „Luxury”, „Contemporary” és „Innovation” besorolva. Külön csarnokban voltak a technológiával és különben a drágakövekkel kereskedő cégek elhelyezve. A kiállítás leginkább a már dolgozó szakmai közönség számára volt elkészítve, de remek lehetőséget nyújtott a különböző technikák és nemzetiségek megismerésére, kapcsolatok létrehozására – nem egy pavilon gazdájával beszélgettünk, meséltünk az iskolánkról, vitattuk meg véleményünket és érdeklődtünk a vitrinekben lévő dolgok részleteiről. Találkoztunk annak az iskolának a tagjaival is, akiknél két tanárunk töltött hasonló programmal egy kis idő Spanyolországban. A rendezvényt végigjárva rengeteg új élménnyel, ötlettel és lehetőséggel gazdagodtunk.

Az utolsó napokban – mivel a kiállításnak egész hétvégén tartott - a várostól szüvenirek vásárlásával búcsúzkodva élveztük ki a maradék időnket. Az utolsó előtti napon még a fotós tanulókkal együtt hivatalosak voltunk egy búcsúvacsorára, ahol még egyszer utoljára megköstölhettük a bajor specialításokat és megköszönhattük a fogadóink kedvességét és segítségét. Másnap reggel félig vonakodva, hogy elhagyjuk a helyet, félig pedig kitörő örömmel, hogy végre otthon lehetünk majd egy hónap után a szeretteinkkel, kibattytogtunk a vonathoz, és még egy utolsó búcsú csókot dobva a városnak, hazarobogtunk.

Némedi Nikoletta